

Valgbestyrelsen i den Møneghedsraadsreds, han er flyttet fra, om han ogsaa er optaget der. Naar det kun gælder en eller to Tilmeldinger, kan det jo nok lade sig gøre, men naar det, som det let kan ske, gælder 20—30—40, ja, 100 Tilmeldinger eller derover, ser man godt, hvilket Arbejde der bliver paalagt Valgbestyrelserne ved den omtalte Bestemmelse. Her i København er der et meget stort Sogn, Sct. Johannes Sogn paa Nørrebro. Det har lidt over 24 000 Indbyggere. Det vil vistnok sige, at ca. 15 000 har naaet den Alder, hvori de kan faa den kirkelige Valgret. Lad os saa sige, der af disse 15 000 blot melder sig 8 000, og af disse 8 000 er 1 000 eller 1 500 Tilflyttere, som Valgbestyrelsen skal søge Sikkerhed for er slettet paa den Valgliste, de stod paa før. Man ser da, hvilket stort Arbejde der bliver med Valglisterne efter denne Lovbestemmelse. Der findes nemlig ikke nogen Bestemmelse om, at naar nogen flytter hen i en anden Møneghedsraadsreds, skal han som i andre kommunale Forhold medbringe Flyttebevis for, at han er slettet af Valglisten i det Sogn, han er flyttet fra. Det staar der ikke noget om i Lovforslaget. Jeg ønsker det naturligvis heller ikke, jeg ønsker det ikke gjort mere svært; men man ser, hvor illusorisk og vanskeligt det i det hele taget bliver at praktisere denne Valglov, hvilket Apparat man maa sætte i Bevægelse, hvis det virkelig skal gaa nogenlunde, som det skal, og det hele ikke skal løbe ud i Tilfældigheder. Navnlig i Byerne forekommer det mig, at det vil være ganske umuligt at holde nogenlunde Orden i Valglisterne, hvis der melder sig mange til Optagelse. Billig bliver i alt Fald den Valglov ikke.

Jeg kommer dernæst til Bestemmelsen om, at mundtlig Tilmelding i betryggende Form skal være tilladt ved Siden af den skriftlige. Hvordan vil man gennemføre det? Menneskene har jo en vis Tilbøjelighed til at opsætte saadant noget til de sidste Dage eller de sidste Timer af Fristen. Man kan altsaa let i et Sogn, hvor der er fra 7—8 000 til 15 000 Vælgere, komme i det Tilfælde, at 1 000 à 2 000 den sidste Dag melder sig mundtlig til Optagelse paa Valglisten. Hvordan har den højtærede Kirkeminister tænkt sig at ordne dette Forhold? Endvidere har man søgt en Lettelse gennemført ved at slette Bestemmelsen om, at de, der meldte sig skriftlig, skulde foretage Anmeldelsen paa en dertil indrettet Blanket. Maa jeg spørge, om det betyder, at der nu kan ske kollektiv Tilmelding, naar blot hver enkelt underskriver Anmodningen, og denne i øv-

rigt indeholder de befalede Oplysninger om Fødselsaar, Fødselsdato og Bopæl. Endelig har man været saa spendabel, at man vil uddele en Vejledning til dem, der søger Optagelse paa Valglisten. Det er en virkelig Spendabilitet, man her viser, idet en saadan Vejledning, hvis den skal sige noget og trykkes i tilstrækkelig mange Eksemplarer — jeg formoder, at ca. 1 Million Eksemplarer er det mindste, man maa sikre sig —, vil koste umaadelig mange Penge. I det hele taget vil jeg gentage, at denne Møneghedsraadsvalglov let kan blive den dyreste Valglov og Valgene blive de dyreste Valg, der foregaar her i Landet. Medens jeg derfor maa tage bestemt Afstand fra Forslaget om Tilmeldelsespligt, kan jeg tiltræde den Udtalelse, som et Mindretal i det kirkelige Udvalg er fremkommet med, og hvori det hedder: „Al Tilmelding til Valglisten bør bortfalde og Valget foregaa efter kirkelige Valglistes, som af Valgbestyrelsen udarbejdes paa Grundlag af de kommunale Valg-, Skatte- eller Mandtalslister. Mindretallet kan nemlig ikke finde nogen Betænkelighed ved at indføre denne Valgmaade, som har været i Brug i Sønderjylland og for nylig er indført baade i den svenske og den norske Kirke, allermindst nu, da alle Folkekirkens Medlemmer maa betale Kirkeskat.“

Af de øvrige Bestemmelser i Møneghedsraadslovsforslaget skal jeg kun dvæle ved et Par. I en Tid, hvor vi afskaffer gamle Privilegier paa det ene Omraade efter det andet, synes det mig urimeligt at bevare Præsterne som fødte Medlemmer af Møneghedsraadene. Møneghedsraadet har jo en vis Tilsynspligt overfor Præsten; det fremgaar udtrykkeligt af Lovforslagets § 29, hvor det hedder: „Ved Kirkevisitatser samles Biskop eller Provst med Møneghedsraadet eller dets valgte Medlemmer alene til Forhandling“, altsaa enten med Møneghedsraadet plus Præsten eller med Møneghedsraadets valgte Medlemmer, naturligvis for at disse kan indberette til Biskoppen, hvordan de er fornøjet med Præsten o. s. v. De har altsaa en vis Tilsynspligt overfor Præsten. Det er aabenbart langt mere tiltalende for Præsterne slet ikke at være Medlemmer af Møneghedsraadet end at udelukkes derfra ved visse Lejligheder. Jeg betragter det som givet, at en Præst aldrig, hvis han vedbliver at være Medlem, deltager i Beslutninger, som vedrører ham selv økonomisk, og saadanne Beslutninger kommer Møneghedsraadet hyppigt til at træffe. Jeg formoder, at den højtærede Minister er enig med mig heri.

I § 35 udtales det, at der ved Indstilling om et Præsteembedes Besættelse skal holdes